SCHMIDT & MUNDWEIL j.t.d.
1992
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
Školska 1, 31000 Osijek

Osijek, 02.03.2021.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg sv. Marka 4

10000 ZAGREB

Podnositelj ustavne tužbe: STEČAJNA MASA iza stečajnog dužnika Zelena polja d.o.o. u stečaju, OIB: 43151121530, iz Osijeka, Vijenac Paje Kolarića 9,kao pravni slijednik Lapidarij d.o.o. iz Zagreba, Habdelićeva 1, OIB: 29829212952, zastupan po punomoćniku Ljerki Šmit - Primorac, OIB: 23649115570, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Schmidt & Mundweil j. t. d., iz Osijeka, Školska 1

U S T A V N A T U Ž B A

na temelju članka 62. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske

Radi: zaštite ustavnih prava

povrijeđenih presudom Vrhovnog suda

Republike Hrvatske broj Revt 472/2017-5

od 17. studenog 2020. godine

ODVJETNICI:
Antun Schmidt 091/562-3991
Vladimir Schmidt 091/513-3294
Darko Mundweil 091/190-6666
Ljerka Šmit-Primorac 098/228-020

Tel: 031/211-037, fax: 031/210-424
IBAN: HR3523400091111066117, SWIFT/BIC: PBZGHR2X
OIB: 93089936989
E-mail: schmidt.mundweil@gmail.com

I. Ustavna tužba podnosi se u odnosu na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 472/2017-5, od 17. studenog 2020. godine, koju je podnositelj ustavne tužbe primio 01.02.2021. godine, a kojom je odbijena njegova revizija izjavljena protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2067/2015-3 pod I. izreke od 03. lipnja 2015. godine kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu poslovni broj P-1944/2000 od 19. prosinca 2014. godine kojom je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 100.668.832,59 kn sa zateznim kamatama na taj iznos.

D o k a z: izvornik i preslika presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 472/2017-5, od 17.11.2020. godine, preslika presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2067/2015-3 od 03.06.2015. godine, preslika presude Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu poslovni broj P-1944/2000 od 19.12.2014. godine i preslika dostavnice za primitak presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske

II. Navedenom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske iscrpljen je put pravne zaštite u parničnom predmetu podnositelja ustavne tužbe.

Osim presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, podnositelj ustavne tužbe u istom dijelu osporava i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2067/2015-3 pod I. izreke od 03. lipnja 2015. godine i presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu poslovni broj P-1944/2000 od 19. prosinca 2014. godine

III. Podnositelj ustavne tužbe smatra da su mu navedenim presudama povrijeđena ustavna prava zajamčena odredbama članka 14. stavak 2., 19. stavak 1. i 29. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske, kao i prava utemeljena na pravnoj stečevini Europske unije, odredbama članka 6. i članka 13. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

IV. U konkretnom slučaju radi se o postupku u kojem podnositelj ustavne tužbe, kao pravni slijednik trgovačkog društva Lapidarij d.o.o., potražuje od tuženika Adris grupa d.d. iz Rovinja, V. Nazora 1, OIB: 82023167977, kao pravnog slijednika Tvornice duhana Zagreb d.d. iz Rovinja, Obala Vladimira

Nazora 1, OIB: 67689631853, naknadu štete s osnova neispunjenja ugovornih obveza proizašlih iz sklopljenog Ugovora o poslovnoj suradnji i zakupu kolona na aparatima za prodaju cigareta i Anexa tom Ugovoru od 28. travnja 1995. godine.

Prvostupanjski sud svojom presudom pod gore navedenim brojem od 19. prosinca 2014. godine podnositelja ustavne tužbe u cijelosti odbija s tužbenim zahtjevom, a sve to iz razloga što smatra da predmetni Ugovor i Anex Ugovora nisu sklopljeni između stranaka, jer da ih u ime tuženika nije potpisala osoba ovlaštena za sklapanje takovih ugovora, a sve to obzirom na činjenicu da je u vrijeme sklapanja tih Ugovora u sudski registar kao direktor, odnosno član uprave i osoba ovlaštena za zastupanje tuženika, bio upisan Milan Rebac, koji predmetne Ugovore nesporno nije potpisao, dok Milan Hašperger, koji je predmetne Ugovore potpisao, prema mišljenju prvostupanjskog suda nije bio ovlaštena osoba za potpisivanje istih Ugovora.

Drugostupanjski sud potvrđuje presudu prvostupanjskog suda s paušalnim obrazloženjem da žalitelj navodima u svojoj žalbi nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude, slijedom čega taj sud prihvaća činjenično stanje utvrđeno od strane prvostupanjskog suda, kao i primjenu materijalnog prava te se na temelju odredbe članka 375. st.5. ZPP-a poziva na razloge pobijane odluke, u kojima da bi bio sadržan i odgovor na žalbene navode tužitelja i žalitelja upućuje na obrazloženje pobijane odluke.

Ovakovo utvrđenje drugostupanjskog suda je pogrešno i nezakonito, jer je u suprotnosti sa činjeničnim supstratom spisa, a posebno sa argumentiranim žalbenim razlozima, koji upravo, suprotno od utvrđenja drugostupanjskog suda, dovode u pitanje i utvrđenja i zaključke prvostupanjskog suda, pa onda i njegovu odluku sadržanu u pobijanoj presudi u kojoj nije dao valjani odgovor na žalbene razloge. Postupajući na opisani način, drugostupanjski sud također čini sve one bitne povrede parničnog postupka, koje je u svojem postupanju počinio prvostupanjski sud, pri čemu je i pogrešno primijenio materijalno pravo, a sve to na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Navedenim postupanjem i drugostupanjski sud je, kao što je to učinio i prvostupanjski sud, počinio bitne povrede odredaba članka 354. stavak 1. u vezi članka 8. i članka 220. Zakona o parničnom postupku, jer činjenice i provedene dokaze nije ocijenio nepristrano, savjesno i brižljivo i to svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, pri čemu nije raspravio niti sva sporna pitanja od važnosti

za odluku u ovoj pravnoj stvari, što nije niti mogao učiniti, jer to nije učinio niti prvostupanjski sud, koji nije niti izveo sve parnične radnje koje su predložene i koje je trebalo izvesti, a što je sve bilo i je od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude, te povrede odredbe stavka 2. točka 11. istog Zakona, jer su izreka i obrazloženje presude u suprotnosti sa bitnim nesporno utvrđenim činjenicama i materijalnim dokazima, a materijalni dokazi koji prileže spisu u obrazloženju presude većim dijelom su specificirani kao "dokumentacija na listu …", koja dokumentacija od strane sudova nije ocjenjena ni na koji način, što sve čini nedostatke zbog kojih se takove presude ne mogu ispitati, pri čemu su nepravilno primijenjene odredbe članka 210., 374. st.1., 375., 376. st.1. , 209., 154., 155., 262. st.1., 266. st. 1., 269., 307. st. 1., te odredbe članka 84. do 88. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99), dok nisu primijenjene odredbe članka 42. i 43. Zakona o trgovačkim društvima (NN 111/93), koje je trebalo primijeniti.

Drugostupanjski sud u svojoj presudi izrijekom navodi činjenice koje očigledno smatra bitnima, a koje da bi utvrdio prvostupanjski sud i koje bi onda očigledno po mišljenju oba suda bile osnov i razlog donošenja odluke kojom je tužbeni zahtjev odbijen. No, kada se te činjenice pomno pročitaju i usporede sa nespornim činjeničnim stanjem ili onim što proizlazi iz provedenih dokaza, onda je jasno da sve to baš i nije tako.

Konačno, presudom broj Revt 472/2017 od 17.11.2020. godine Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kojom je odbijena revizija tužitelja kao neosnovana, o reviziji se odlučuje na skoro identičan način kao što to čini i drugostupanjski sud, paušalno navodeći da je takovo obrazloženje ispravno i u skladu sa zakonom i ne upuštajući se u bilo kakove ocjene provedenih i neprovedenih dokaza i zaključaka nižih sudova, a sve s obrazloženjem da revizijski sud u smislu odredbe članka 385. stav 3. Zakona o parničnom postupku ne može te prigovore razmatrati u okvirima revizijskog razloga ostvarene bitne povrede iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 11. Zakona o parničnom postupku, jer da bi prigovori zapravo bili odraz tužiteljevog nezadovoljstva s ocjenom provedenih dokaza i utvrđenim činjeničnom stanjem, zbog čega se drugostupanjska presuda ne može pobijati u okvirima revizijskih razloga.

Činjenice sklapanja predmetnog Ugovora i njegovog Anexa, koje su od krucijalne važnosti za odluku u predmetnom postupku, izrijekom potvrđuje Milan Hašperger, a koji je nesporno u vrijeme njegovih potpisivanja bio komercijalni direktor prednika tuženika i po zaposlenju ovlašten za potpisivanje

ugovora, što također izrijekom sam potvrđuje, pri čemu je u predmetnom postupku, zbog neprovođenja predloženih dokaza, ostalo sporno kakovi su to ugovori bili, da li su u okviru te ovlasti bili i sporni Ugovor i Anex i da li je ili ne, isti njihovim potpisivanjem prekoračio svoje ovlasti, nisu utvrđivane na zakoniti način.

Originali predmetnog Ugovora i njegovg Anexa su materijalni dokaz njihovog postojanja, a činjenicu da su potpisani od, nasporno, osobe zaposlenika prednika tuženika Milan Hašpergera, tadašnjeg komercijalnog direktora prednika tuženika, koji je po zaposlenju bio ovlašten na potpisivanje ugovora (sporno kakovih ugovora), potvrđuje sam potpisnik u svojem iskazu saslušan kao stranka.

Dokumentacija koja prileži spisu, kao i dokumentacija za koju je prednik tužitelja predlagao da se pribavi i da se u nju izvrši uvid, a sve kao dokaz postojanja i započinjanja realizacije ugovorenog poslovnog odnosa, također su materijalni dokazi, koje dokaze su sudovi u potpunosti ignorirali i ni na koji način ih nisu cijenili, pri čemu čak nisu niti naveli podatke iz kojih bi se uopće vidjelo kakovi su to dokumenti i zbog čega oni ne bi bili od važnosti za predmetni postupak, a njihovo provođenje su odbili.

S druge strane, utvrđenje da predmetni Ugovor i njegov Anex ne bi bili sklopljeni i da isti ne proizvode nikakove pravne učinke, jer da na strani prednika tuženika ne bi bili potpisani od strane ovlaštene osobe, svi sudovi utemeljuju isključivo na iskazima svjedoka, bivših zaposlenika prednika tuženika, koji su saslušavani u vrijeme od skoro punih 20 godina nakon vremena kada su se predmetni događaji odvijali i koji su očigledno bili pripremljeni za to iskazivanje, pri čemu o nekim stvarima ili nemaju saznanja ili se više ne sjećaju, a to je posebno bilo uočljivo u odnosu na svjedoka Milana Repca, koji je u vrijeme sklapanja spornog Ugovora i Anexa, bio generalni direktor i koji je istina formalno potvrđivao tvrdnje prednika tuženika, što je vjerojatno činio jer je za takovo iskazivanje bio pripremljen, a koji se zapravo zbog proteka godina i svoje visoke životne dobi ničega drugog nije mogao niti sjetiti.

Slijedom navedenoga, ocjena svih sudova o krucijalnoj činjenici za odluku o statusu predmetnih Ugovora i njegovog Aneksa, koja ocjena je utemeljena isključivo na iskazima svjedoka, a donesena je u suprotnosti s materijalnim dokazima koji prileže spisu i koji su još trebali biti pribavljeni, nije u skladu s odredbama članka 8., 221. i 221a. Zakona o parničnom postupku, a

niti je njihovo obrazloženje takovog postupanja u skladu s odredbama članka 354. stavak 2. točka 11. istog Zakona, jer se činjenica da li je netko ovlašten za potpisivanje ugovora ili to nije, ne može s uspjehom dokazivati samo saslušanjem svjedoka i jer savjesna i brižljiva ocjena svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u konkretnom slučaju treba dati prednost materijalnom dokazu.

Isto tako, navedena odluka je i u suprotnosti s odredbama članka 87. tada važečeg Zakona o obveznim odnosima, jer kada bi se čak i radilo o tome da je djelatnik prednika tuženika Milan Hašperger, kao komercijalni direktor, prilikom potpisivanja predmetnih Ugovora i njegovg Anexa prekoračio svoje ovlasti i da isti onda ne bi bili niti sklopljeni, što tužitelj smatra da se nije dogodilo, sukladno odredbi stavka 5. istog članka, postojala bi solidarna odgovornost potpisnika i prednika tuženika da predniku tužitelja, koji nije znao, niti je morao znati za eventalna prekoračenja ovlasti prilikom potpisivanja, jer je ista osoba u više navrata potpisivala i druge međusobne ugovore koji su bili sklapani s drugim pravnim osobama koje su bile u vlasništvu istog vlasnika koji je bio i vlasnik prednika tužitelja, nadoknade štetu koja bi mu zbog taga nastala (u konkretnom slučaju troškovi pripreme poslovanja nabavkom aparata za prodaju cigareta i svega potrebnog za predmetno poslovanje), slijedom čega su sudovi, koji nisu vezani za pravni osnov koji tužitelj navodi, mogli i bili dužni primjenom navedene zakonske odredbe odlučiti o tom zahtjevu, a što isti nesporno nisu učinili.

U navedenom smislu, opisanim postupanjem, posebno onemogućavanjem pribave i ocjene predloženih materijalnih dokaza, tužitelju je nesporno uskraćena i mogućnost raspravljanja iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 6. Zakona o parničnom postupku, a što sve zajedno upućuje na činjenicu da su sudovi u konkretnom slučaju, umjesto zakonito, postupali nezakonito i arbitrarno.

Dugotrajnost ovog sudskog postupka u trajanju od punih 20 godina, što svakako nije bilo u interesu tužitelja, a niti je posljedica njegovog postupanja, s jedne strane, te brzina i kratkoča, kao i način rješavanja spornog predmeta od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske povodom žalbe tužitelja protiv prvostupanjske presude u vremenu od samo 3 mjeseca, a u odnosu na nedvojbenu i opće poznatu činjenicu da isti sud svoje odluke u identičnim slučajevima u pravilu donosi tek protekom 4, 5, pa i više godina, prema mišljenju tužitelja u svakom slučaju, kao iznimka, izazivaju posebnu pažnju i

podozrivost u smislu postupanja in favorem tuženika, kojemu je očito bilo u interesu da ovaj postupak što duže traje, a onda kada je došlo do donošenja odluke koja mu odgovara da se što prije okonča.

Na isti način u ovom postupku postupao je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske i prilikom odlučivanja o žalbi tuženika na međupresudu od 25.10.2010. godine kojom je utvrđeno postojanje osnova za isplatu naknade, što je tada za tuženika bilo nezgodno i protivno njegovim interesima, pa je i ta odluka također ukinuta u kratkom roku od manje od 2,5 mjeseca.

Velika je vjerojatnost da je ono što je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske ponukalo na tako brzo donošenje predmetnih odluka imalo utjecaj i na način kako su te odluke donesene.

Nema nikakove sumnje da takovo postupanje za tužitelja znači nejednakost pred zakonom.

Kako i zbog čega je postupano na navedeni način, to tužitelj ne može znati, no da je tuženik sklon određenim postupanjima koja nisu uobičajena i dopuštena, vidljivo je i iz činjenica da je tijekom donošenja odluke o preuzimanju predmetnog postupka od strane podnositelja ustavne tužbe, koje preuzimanje je izvršeno u fazi nakon podnesene revizije, pismeno vršio pritisak na tadašnju stečajnu upraviteljicu Margaretu Bondža, da se to ne učini, a pod prijetnjom u tom slučaju ostvarivanja naknade štete od nje osobno kao stečajne upraviteljice, a što je ponovljeno i sada prilikom donošenja odluke o podnošenju ove ustavne tužbe, istim prijetnjama novoj stečajnoj uptaviteljici Živki Posavac, što je sve razvidno iz spisa St-368/17 Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu.

Pitanje je zašto tuženik sve to čini, a posebno ako je siguran da je sve dosadašnje postupanje u predmetnom postupku bilo lege artis, jer tada bi mu zapravo moralo biti svejedno da li i kakove pravne radnje tužitelj još poduzima.

Člankom 3. Ustava Republike Hrvatske ističe se kao najviša vrednota ustavnog prava Republike Hrvatske, između ostalih načela, i načelo vladavine prava.

Člankom 14. stavak 2. Ustava Republike Hrvatske određeno je da su svi pred zakonom jednaki.

Člankom 19. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske određeno je da pojedinačni akti državne uprave i tijela koja imaju javne ovlasti, moraju biti utemeljeni na zakonu.

Člankom 29. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske određeno je da svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kaznenog djela.

Konvencija o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda u svojem članku 6. sadrži pravo na pravično suđenje, a u članku 13. pravo na djelotvoran pravni lijek. Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u toj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelima, pa tako to pravo ima i podnositelj ustavne tužbe.

Podnositelj ustavne tužbe smatra da su mu gore opisanim postupanjem, posebno nezakonitom primjenom materijalnog i procesnog prava, koja odstupaju i od ustaljene sudske prakse, što upućuje na samovolju i njihovu arbitrarnu primjenu, te favoriziranje tuženika, koji u tim postupcima očito ima drugačiji povoljniji status nego što ga imaju podnositelj ustavne tužbe i njegov prednik, i donošenjem pobijanih presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 472/2017 od 17.11.2020. godine, presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-2067/2015-3 pod I. izreke od 03.06.2015. godine kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu broj P-1944/2000 od 19.12.2014. godine, kojima je odbijen tužiteljev tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 100.668.832,59 kn sa zateznim kamatama, povrijeđena gore navedena ustavna i konvencijska prava, slijedom čega su te presude ustavnopravno neprihvatljive.

Iz navedenih razloga podnositelj ustave tužbe prelaže da sud donese slijedeću

O D L U K U

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Ukidaju se presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 472/2017 od 17.11.2020. godine, presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-2067/2015-3 pod I. izreke od 03.06. 2015. godine i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu broj P-1944/2000 od 19.12.2014. godine u cijelosti

III. Predmet se u ukinutom dijelu vraća na ponovni postupak.

IV. Ova odluka objaviti će se u "Narodnim novinama".

Stečajna masa iza Zelena polja d.o.o. u stečaju
po punomoćniku:
Ljerka Šmit-Primorac, odvjetnica

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SCHMIDT & MUNDWEIL j.t.d.
Osijek, Školska 1
ODVJETNICA LJERKA ŠMIT-PRIMORAC

Prilozi:

1. punomoć,
2. dvije preslike ustavne tužbe,
3. izvornik i preslika presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-427/2017 od 17.11.2020. godine,
4. dvije preslike presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-2067/2015-3 od 03.06. 2015. godine,
5. dvije preslike presude Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu broj P-1944/2000 od 19.12.2014. godine
6. preslika dostavnice od 01.02.2021. godine, kao dokaz da je tužba pravodobna

Hrvatska pošta

Potvrda o primitku P-10m

☒ preporučene pošiljke ☐ paketa
☐ vrijednosne pošiljke ☐ praćene pošiljke

POŠILJATELJ

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SCHMIDT & MUNDWEIL j.t.d.
Osijek, Školska 1
ODVJETNICA LJERKA ŠMIT-PRIMORAC

tel./mob./e-mail: .....

PRIMATELJ

USTAVNI SUD RH
TRG SV. MARKA 4
10000 ZAGREB

tel./mob./e-mail: .....

Dopunske usluge

☒ Povratnica ☐ Plus ☐ PU2PU paket
☐ Vrijednost _____ kn ☐ Nestandardni format
☐ Plaćanje pouzećem _____ kn ☐ Uručiti osobno primatelju

Prostor za ovjeru

Prijamni broj: HR RF 79256372 4 HR
Masa: 414g
Poštarina: *21,80
Datum/vrijeme prijima: 03.03.21 13:20:39 10020 Zagreb

7.03 08F6 P

Ozn. za narudžbu: 113/2018

Hrvatska pošta

Croatian Post Inc. / Republika Hrvatska

ADVICE of receipt/of delivery/of payment
POVRATNICA — Obavijest o prijmu/uručenju/isplati

P-21/CN 07

Office of posting
Prijamni poštanski ured

Date
Datum 20

Addressee of the item
Primatelj pošiljke
USTAVNI SUD RH
TRG SV. MARKA 4
10000 ZAGREB

AR

10200

On postal service
Poštanska služba

Stamp of the office returning the advice
Otisak žiga poštanskog ureda koji vraća obavijest

Nature of the item/Vrsta pošiljke

☐ Registered/Letter
Prioritetna/Pismo
☐ Postal parcel
Preporučena
☐ Insured letter

☐ Value Shipment
Vrijednosna pošiljka
Amount
Iznos

N° of
Br. po

AR RF 79256372 4 HR

☐ Money order
Uputnica

Amount
Iznos

Return to
Vratiti

To be filled in by the sender
Ispunjava pošiljatelj

Name
Ime i prezime ili naziv tvrtke
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SCHMIDT & MUNDWEIL j.t.d.
Osijek, Školska 1

Street and N°
Ulica i br.
ODVJETNICA LJERKA ŠMIT-PRIMORAC

Locality and country
Mjesto i država

Meets on a destination/Ispunjava se na odredištu

The item mentioned above has been duly
Gore navedena pošiljka
☐ delivered uručena je
☐ paid isplaćena je

Date
Datum 04 03 20

USTAVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB
TRG SV. MARKA 4

Signature*
Datum i potpis*

* The advice may be signed by the addressee or, if the regulations of the country of destination so provide, by another autorized person.
* Ovu obavijest može potpisati primatelj ili, ako to propisi odredišne države dopuštaju, druga ovlaštena osoba ili zaposlenik odredišnog poštanskog ureda.

Ozn. za narudžbu: 75/2016

Hrvatska pošta ©